

2. Afsnit

Tiden omkring Martinus store åndelige oplevelse, som blev grundlaget for hans livsopgave.

Året 1921.

2.1 Kildematerialet.

Til information om tiden lige omkring Martinus store åndelige oplevelse, samt oplysninger om selve oplevelsen, har vi først og fremmest hans egen beretning, som han har givet os i bogen "Omkring min missions fødsel". Bogen blev udgivet på Livets Bogs Bureau i 1942. Martinus fortæller også om disse emner i bogen "Martinus erindringer". Jeg supplerer med oplysninger, som Martinus har givet på de originale lydbånd, som danner grundlag for bogen, men som ikke er kommet med i selve bogen. Der foreligger også nogle oplysninger fra det manuskript som Martinus aldrig selv fik trykt, og som han i begyndelsen kaldte "Det Tredje Testamente".

Om tiden efter den åndelige oplevelse får vi yderligere oplysninger fra artikler af Lars Nibelvang (Larsen), som Martinus havde nær kontakt med umiddelbart efter at han fik kosmisk bevidsthed.

Der findes også lidt oplysninger som Martinus personligt har givet til mennesker, der umiddelbart derefter kom i nær kontakt med ham. Herudover oplysninger fra Per Thorells referater af samtaler med Martinus i årene 1977 – 1981.

Da jeg netop i første omgang havde afsluttet manuskriptet til nærværende bog, fortalte Emilie og Helge Skyttegaard Hansen, Emilie er Lars Nibelvangs søsters datter, at de havde et manuskript af Lars Nibelvang. Lars Larsen tog navneforandring til Lars Nibelvang i 1933. Heri beskrev han sit møde med Martinus og sit samvær med Martinus de første år efter, at Martinus fik kosmisk bevidsthed. Jeg

vidste at et sådant manuskript havde eksisteret, idet Lars Nibelvang nævnte det i sin artikel i Okkultisten 1941 "Guddomsbegrebets udvikling", og det er også nævnt i en artikel i Okkultisten, februar 1948, i anledning af Lars Nibelvangs død "Lars Nibelvang in memoriam". Ingen af dem jeg har mødt, bortset fra Helmer Fogedgaard, havde læst manuskriptet, og man var af den opfattelse at det var gået tabt. Det dukkede imidlertid som nævnt op i 2003 og Emilie og Helge Skyttegaard Hansen gav mig tilladelse til at benytte det i nærværende bog. Manuskriptet er på 99 maskinskrevne sider. Da jeg læste det stod det klart for mig, at dette manuskript var det ubetinget mest værdifulde materiale, næst efter Martinus egne oplysninger, til at belyse hvad der skete med mennesket Martinus, da han fik kosmisk bevidsthed. Jeg har fundet det så værdifuldt, at jeg har sat det ind i sin fulde ordlyd som appendiks A, hvor det kan læses i sin helhed. Jeg nøjes med at henvise til dette manuskript i teksten, hvor manuskriptets indhold supplerer denne. Det ville være at gøre vold på materialet, hvis jeg nøjedes med at sætte udvalgte afsnit ind, hvor dets oplysninger er relevante.

Vi skal være opmærksom på, at Lars Nibelvang var den eneste i Martinus omgangskreds, som på dette tidspunkt havde den fulde forståelse for hvad der skete med Martinus, og som havde overblik og evner til at kunne beskrive sine oplevelser. Lars Nibelvang skriver selv i forordet til manuskriptet:

"Det er muligt at det hovedsageligt vil falde i de kommende Generationers Lod fuldt ud at vurdere og værdsætte en Martinus Arbejde for Menneskene; følgelig vil mine

Optegnelser og Synsmaader, der er en Frugt af et særegent Livs særegne Erfaringer, ogsaa først da faa relativ tilsvarende Værdsættelse, som den første, den nærmeste, og med Skribenten af "LIVETS BOG" mest indlevede Hovedkilde."

Lars Nibelvang skriver også i sin artikel i Okkultisten 1941, at når den bog udkommer, som hans ovennævnte manuskript skal danne grundlag for, "vil den af retfærdigheden blive vurderet som den første og mest autentiske beskrivelse af Martinus. Den vil tale til mennesker med den autoritet og den magt der bor i sandheden". Lars Nibelvang siger herefter, at det aldrig er lykkedes hverken teosofien eller antroposofien at hæve sig til det kosmiske synsfelt, der med fornøden autoritet kan bekræfte eller afkræfte guddomsbegrebets relevans. Dette udsagn beskriver netop hvor stor betydning, Lars Nibelvang selv lægger i Martinus kosmologi samt vigtigheden af den dokumentation, han fremkommer med i sit manuskript, og det er mig en glæde at jeg hermed har fået lejlighed til at gøre det tilgængeligt for interesserede læsere.

2.2 Martinus låner en bog om meditation, 21. marts 1921.

Martinus blev som nævnt i foregående afsnit ansat som kontorist på mejeriet Enigheden på Frederiksberg i marts 1920. En af kontoristerne på mejerikontoret havde ved siden af sin ansættelse på Enigheden et ekstrajob. Han var musiker, og som sådan spillede han mod betaling om aftenen. Han hed Ove Hubert, og han spillede hver aften i Apollo-teateret som lå i nærheden af Tivoli.

Ove Hubert interesserede sig også for åndelige emner og viste Martinus en bog, som han havde lånt af en af de andre musikere på teateret. Denne musiker hed Lars P Larsen. Han tog i 1933 navneforandring til Lars Nibelvang. Indtil vi når frem til dette årstal i min beretning, vil jeg her i bogen bruge navnet Lars Larsen, og derefter Lars Nibelvang. Årsagen til at jeg ovenfor bruger betegnelsen Lars Nibelvang (Larsen) er, at de omtalte artikler er udgivet efter at Lars tog navneforandring til Nibelvang. Man må endvidere passe på ikke at forveksle den her omtalte Lars Larsen med den tidligere omtalte godsejer ved navn Lars Larsen, der var Martinus moders

2.1 - Martinus i vinterfrakke og med spadserestok. - ak

arbejdsgiver.

Lars Larsen var, ved siden af at være musiker, også skribent. Lars Larsen interesserede sig meget for religionsfilosofi, og havde i mange år studeret dette store emne.

Martinus kunne ikke, på det tidspunkt hvor han fortæller om tildragelsen, huske hvad bogen hed. Han mente det var en teosofisk bog, og at den handlede om reinkarnation og meditation. Ingen har senere fundet ud af hvad det var for en bog. Lars Nibelvang nævner i sit manuskript i appendiks A to bøger, som han mener at han udlånte til Martinus. Jeg kender begge bøgerne og har læst dem flere gange. Herudfra mener jeg, at det ikke kan være nogle af disse bøger Martinus har lånt, da indholdet ikke svarer til det som Martinus antyder. Martinus vidste på dette tidspunkt, hvor han fik interesse for at låne bogen, ikke engang hvad reinkarnation var, men fik det kort forklaret af Ove Hubert. Martinus

2.2 - Lars Larsen, der senere skiftede navn til Lars Nibelyang, siddende ved sit skrivebord. - hm

syntes at det lød helt rigtig, at man havde levet før, og han bad om at måtte låne bogen, når Hubert skulle aflevere den.

Da Lars Larsen hørte, at Martinus var interesseret i reinkarnation, gav han besked på, at Martinus gerne måtte låne bogen, men han skulle selv komme ud til Lars Larsen som boede i Christian Svendsens Gade på Amager og hente den, for han ville gerne tale med Martinus.

Nogle få dage efter, den 21. marts 1921 (det var nogle få dage før påskehelligdagene), tog Martinus ud til Lars Larsen. Han blev meget venligt modtaget, og Lars Larsen viste ham sin store bogsamling som hovedsagelig omhandlede Teosofi, Antroposofi og andre religions-filosofiske områder. Martinus sagde, at han ikke havde kendskab til noget af dette, men at han var religiøs og at han så længe han kunne huske havde bedt til forsynet. Lars Larsen fortalte Martinus, at bøn også indgik som en naturlig del i de åndelige retninger, som Lars Larsen beskæftigede sig med.

Dette beroligede Martinus, for som han skriver: ”Hvis Lars Larsen havde sagt noget andet, ville jeg hurtigt have trukket mig tilbage”.

Martinus husker ikke rigtig andet fra samtalen den aften, som ellers var meget dybsindig. Da han skulle gå, fik han lov at låne den omtalte bog med hjem.

Ved afskeden sagde Lars Larsen noget meget bemærkelsesværdigt. Han sagde: ”De skal se, De bliver nok snart min lærer!”. Martinus undrede sig meget over denne udtalelse. Han kunne jo ikke afgøre, om det var ment som en almindelig venlig bemærkning, på grund af at Lars Larsen havde opfattet Martinus store interesse for de i samtalen berørte åndelige emner, eller om det var en intuitiv erkendt forudanelse som Lars Larsen havde fået. Lars Larsen var et overordentligt seriøst og dybt tænkende menneske.

2.3 Martinus mediterer på Forsynet (Gud), 22. marts 1921,

Aftenen efter, den 22. marts 1921 (to dage før skærtorsdag som dette år var den 24. marts) tog Martinus bogen frem for at læse i den. Han læste et par kapitler, hvori der var en anvisning på hvordan man kunne meditere på Forsynet (Gud). Martinus tænkte, at det ville han prøve. Han fulgte bogens

2.3 - Martinus boede på dette tidspunkt på Jagtvej nr. 52 A, 1. sal, på Nørrebro i København. Han havde kun et enkelt værelse. Vinduet til værelset kan ses på billedet som det første vindue på 1. sal til venstre for opgangen. Vinduet er over boghandelen. Det er det eneste vindue hvor løvehovedet, der ellers sidder over hvert vindue, er faldet af. - tb

anvisninger, rullede gardinerne ned, slukkede lyset, tog et bind for øjnene, og satte sig tilrette i sin kurvestol.

Der begyndte straks at ske noget i hans bevidsthed. Det første Martinus oplevede var, at han så et kraftigt hvidt lys, der hidrørte fra en figur der kom nærmere. Denne figur udsendte det hvide lys, hvori der forekom blå detaljer. Martinus genkendte figuren som værende Thorvaldsens Kristusfigur. Figuren ændrede sig, blev levende og antog menneskestørrelse. Skikkelsen udsendte et strålende hvidt lys med blå skygger. Martinus oplevede det nærmest som et uendeligt antal mikroskopiske ildgnister. Skikkelsen voksede i størrelse og bevægede sig endelig helt hen imod ham. Den bevægede sig ind i hans kød og blod, som han selv udtrykker det. Han følte en uendelig ophøjet følelse. Han følte at en guddommelig energi havde besat ham, og gav ham evnen til at overse hele jordkloden. Han så den dreje rundt og så, at der

på dens overflade var bjerge og dale og der var byer, lande, kontinenter og oceaner.

Medens oplevelsen stod på kunne han ikke røre sig. Efter kort tid kunne han igen røre sig, og oplevelsen var forbi. Han tog bindet fra øjnene og var nu tilbage i sin beskedne materielle verden, men det ophøjede lys funkede stadig i hans bevidsthed. Martinus følte sig meget overvældet og betaget, men følte sig også meget desorienteret, fordi han var aldeles uforberedt på alt det han havde oplevet.

2.4 Martinus mediterer igen, 23. marts 1921.

Den næste dag, den 23. marts, besluttede Martinus sig for at prøve at meditere igen. Han var meget spændt på om der igen ville ske noget. Han gjorde som han havde gjort aftenen før, rullede ned for vinduerne, slukkede lyset og tog bind for øjnene.

Han havde kun siddet i stolen et øjeblik da han igen følte sig ombølget af det guddommelige lys. Martinus følte sig vægtløs, og følte at han var i et lyshav der blev lysere og lysere. Han følte at han ikke mere havde nogen krop, og han fik en følelse af, at han var i kontakt med den guddommelige bevidsthed. Han følte at hans hjerne var ved at sprænges, og han måtte rive bindet fra øjnene. Herved vendte han igen tilbage til det fysiske plan i sit lille værelse. Han følte sig igen helt bjerget af oplevelsen. I samtale med Per Thorell 14/10 og 28/10 1979 siger Martinus at det gyldne lys han oplevede er selve "indvielseslyset", og han oplevede "det (sit) inderste kropsløse livsvæsen". I samtalen siger han også, at de himle der lysere og lysere vældede frem for hans syn under indvielsesprocessen skulle symbolisere de progressive indvielsesplaner.

"Med et var det som jeg så ind i en halvmørk himmel, hvorover der bevægede sig en mørk skygge, som efterlod himlen mere lys. Denne skyggepassage hen over himlen skete flere gange, for hver gang blev himlen mere lysende, indtil den udgjorde et blændende ocean af lys i den reneste guldets farve, der overstrålede alt andet eksisterende lys. Det formede sig som tusinder af vibrerende lodrette gyldne tråde, der totalt opfyldte rummet".

Han var så grebet af oplevelsen, at han gik ud i køkkenet og fortalte sin værtinde fru Henriksen om

2.4 - Portrætfotografi af Martinus dateret 1921. - hm

denne. Hun forstod det naturligvis ikke og advarede ham meget imod sådanne meditationer.

2.5 Martinus tilstand efter meditationerne.

De to meditationer som Martinus gennemførte den 22. og 23. marts gav ham meget kraftige smerter i hovedet. Han bad til Gud om at disse smerter måtte forsvinde igen, og dette skete den 24. marts, som netop var skærtorsdag dette år. Martinus opfattede det derfor således, at hans åndelige indvielse netop var fuldt gennemlevet på denne dato, den 24. marts. (Detaljerede oplysninger som han har givet til Tage Buch).

I løbet af de følgende dage opdagede Martinus, at han havde fået en forunderlig bevidsthedsudvidelse. Hver gang han blev stillet overfor et spørgsmål eller skulle løse et problem, specielt af åndelig art, kom svaret omgående til hans bevidsthed. Han følte nærmest, at alle svarene han modtog blot var gammel viden han drog frem. I et forsøg på at afprøve grænserne fandt han ud af, at denne viden ikke havde nogen grænser.

2.5 - Martinus ved sit klaver. - hm

Det var ikke således at han kun fik et kontant og dækkende svar på sine spørgsmål i form af ord eller sætninger. Han fik en indsigt og forståelse for sammenhængen, som strakte sig langt ud over det for almindelige mennesker forståelige. Han så og forstod øjeblikkelig den fulde universelle sammenhæng. Det er det han mener, når han siger at denne viden ikke havde nogen grænser.

Han passede fortsat sit arbejde på mejeriet, men når han havde ro om aftenen, spekulerede han meget over hvad der var sket med ham. Han stod reelt helt uforstående over for fænomenet. Han mente i første omgang, at det måtte have noget med den bog at gøre, som han havde lånt af Lars Larsen. Han ville nu igen tage den frem og læse lidt i den, men han opdagede, at det kunne han ikke. Hver gang han prøvede, følte han at der blev lagt en hånd på hans pande som forhindrede ham i det.

Så opdagede han, at det heller ikke var nødvendigt, for han var allerede i besiddelse af al den viden der fandtes i bogen. Han opdagede også, at det ligeledes var umuligt for ham at læse andre bøger.

Vi husker, at Martinus allerede fra barns ben havde været meget glad for musik og specielt klaverspil. Martinus havde derfor, nogen tid forinden sin kosmiske oplevelse, købt et brugt klaver som han øvede sig i at bruge, og han spillede nu på det så godt han kunne for at få fred for den turbulens han følte i sit hoved.

Om Martinus klaverspil, der på dette tidspunkt blev meget sporadisk, har vi et par oplysninger fra Per Thorells samtale med Martinus den 30. september 1970, hvor Thorell refererer Martinus for følgende:

”Som ung tog Martinus undervisning i klaverspil men gad ikke spille øvelser. Han spillede i stedet gerne ”Flyv fugl flyv” eller ”Natten er så stille”. Han føler, at han har mange talenter, der må ligge latent, for at han helt kan hellige sig sin kosmiske missions fuldbyrdelse.”

Vi ser også at Martinus var meget dygtig til at tegne og male, men måtte også afstå fra at bruge disse talenter.

2.6 - Lars Larsen (Nibelvang). - hm

2.6 Martinus tager igen ud til Lars Larsen.

Martinus tog nu ud til Lars Larsen for at aflevere bogen han havde lånt, og for at fortælle ham om sine oplevelser. Lars Larsen blev meget betaget af det Martinus fortalte. Lars Larsen havde i årevis studeret mange forskellige religioner, og havde en meget stor indsigt i psykiske og åndelige anliggender. Han var i store træk straks klar over, hvad Martinus havde gennemgået.

Lars Larsen stillede nu Martinus en lang række spørgsmål for at prøve hans nye tilstand. Det viste sig, at Martinus aldrig var i tvivl om de rigtige svar på spørgsmålene, men han var helt uden rutine i at formulere sig om sådanne dybsindige åndelige emner, men alligevel faldt det ham let at svare. Man må jo huske, at han aldrig havde fået nogen rigtig skoling, og det eneste han havde formuleret ud over samtaler om almindelige emner, var nogle få breve som han havde skrevet til sine plejeforældre. Breve som naturligvis omhandlede ganske almindelige emner.

Lars Larsen prøvede Martinus ved at stille dybsindige spørgsmål, som Lars Larsen selv havde fundet nogle svar på ved dybsindig tænkning og ved at studere

emnerne i litteraturen. Martinus siger, at han meget sjældent svarede som Lars Larsen forventede, men efter at de havde drøftet Martinus svar, mundede det oftest ud i at Lars Larsen udbrød: ”Ja - nu kan jeg se det, du har ret, det er der aldrig nogen der har kunnet se så klart før”. I alle tilfælde var svarene mere dybtgående og samtidig overbevisende, end de løsninger som Lars Larsen selv var nået frem til gennem årelang tænkning.

Det er meget overbevisende og interessant at konstatere, at en ganske ”uvidende” Martinus kunne svare på den måde som han gjorde, på spørgsmål som en meget erfaren og studeret mand stillede ham. Det var naturligvis meget overraskende både for Lars Larsen og for Martinus selv, at det forholdt sig sådan, og det bestyrkede dem begge i erkendelsen af, at Martinus havde fået nogle helt unikke evner.

Martinus har i ovennævnte bøger beskrevet sin åndelige oplevelse med mange detaljer, men der skal ikke siges mere om detaljerne her. Den der ønsker at stifte bekendtskab med disse, henvises til Martinus egen skildring af oplevelsen i bogen ”Omkring min missions fødsel” som er på 70 sider.

Det vil for de allerfleste være meget vanskeligt helt at forstå, hvad der egentlig skete med Martinus gennem denne oplevelse, og en mere detaljeret beskrivelse vil ikke gøre det lettere.

I 20. afsnit ”Mennesket Martinus” har jeg medtaget lidt af det Martinus, efter sit livslange arbejde og i de sidste år af sit liv, sagde om sin situation og mission.

Jeg har i det foregående hovedsagelig beskrevet det der skete ud fra det Martinus selv har skrevet og sagt om emnet. Det er naturligvis meget ønskeligt også at give læseren mulighed for at se på det passerede med en højt kvalificeret tilskuers øjne, så læseren derigennem også hører og ser det fra en anden vinkel. Her har vi nu den lykke at vi kan læse Lars Larsens beretning herom i sit manuskript gengivet i sin fulde ordlyd i appendiks A, bagest i bogen.

Lars Larsen gør heri meget fyldestgørende og smukt rede for sine iagttagelser og følelser desangående.

Denne redegørelse bør absolut læses som supplement til dette afsnit, idet Lars Larsen deri giver sin egen førstehåndsbeskrivelse af det, han så i og omkring Martinus netop i denne periode.

2.7 Hvad var det egentlig der skete med Martinus bevidsthed ved denne åndelige oplevelse (indvielse)?

Lad os lige standse op og se på den her i korthed beskrivne unikke oplevelse, som ændrede Martinus bevidsthed totalt og gav ham indsigt i de kosmiske love og den guddommelige styring af universet.

Martinus intense ønske om åndelig kontakt med det guddommelige og Kristus, fik ham til at meditere efter anvisning fra en bog, som han havde lånt af Lars Larsen. At hans åndelige indvielse fandt sted netop under disse omstændigheder er egentlig ganske uinteressant. Martinus ville sandsynligvis prøve at meditere, fordi det lå nedfældet i hans natur og væsen i denne inkarnation at være meget søgende imod det åndelige plan, og han følte et nært forhold til det guddommelige. Et forhold som han såvel intuitivt som bevidst ønskede skulle blive endnu tættere.

Man må nok konstatere at han netop fik sin åndelige oplevelse samt dens livsvarige eftervirkning, fordi han allerede var meget højt åndeligt udviklet, en udvikling der er foregået gennem mange inkarnationer. En tilstand som man kun antydningvis kan skimte ved at betragte ham gennem de første 30 år af hans liv. Han var i realiteten, som 30-årig, nået til et punkt i sin udvikling, hvor han var parat til at opnå den kosmiske bevidsthed. Det med bogen og meditationen var reelt uden betydning, men denne specielle udvikling skulle jo sættes i gang på en eller anden måde, og så blev det altså den måde de guddommelige kræfter valgte til formålet.

Det skal dog lige bemærkes at Martinus på et senere tidspunkt siger, at det ikke for ham var så mærkeligt at han netop oplevede, at det var Kristus-skikkelsen der trådte ind i ham og opfyldte ham med sin stråleglans. Han ser heri en klar symbolik i at hans store livsværk, hans kosmologi, netop skal opfattes som en videreførelse af Kristus lære og livseksempel, ”alkærlighedstanken”. Martinus udsagn er givet i et foredrag han holdt i Sverige.

At det hele startede da han havde nået de 30 år er ingen tilfældighed. Martinus siger at man i de første 30 år af sit liv gennemgår (repeterer) de sidste inkarnationer i rækkefølge. Først når man er nået til de 30 år handler man helt på den nye (indeværende) inkarnations betingelser.

2.8 Meditation som værktøj.

Meditation har været kendt og praktiseret i århundreder inden for mange forskellige religiøse retninger. Såvel af mennesker der er alvorligt søgende, som af mennesker der blot er nysgerrige efter at opleve noget særligt. Meditation er et af de værktøjer, som har været benyttet af mennesker, i deres forsøg på at opleve noget som lå ud over det fysiske.

Meditation består i praksis i, at man fysisk og psykisk prøver at opbygge en tilstand, hvor man kan være så afslappet som mulig. Man søger derefter, at ”tømme” sin bevidsthed for tanker, eller man koncentrerer sig om et bestemt objekt, eller i visse tilfælde en sætning (et mantra), og venter på at opleve hvad der måtte ske i ens bevidsthed. Der er beskrevet et utal af forskellige måder at meditere på. I alle tilfælde går øvelsen ud på at standse en mere eller mindre fluktuerende tankestrøm, som afføder nye, eventuelt analyserende, eventuelt reflekterende, tanker. Dette kan siges på mange måder.

Egentlig er det ikke helt rigtig at sige, at man tømmer sin bevidsthed for tanker, men måske skal man sige, at man lader være med at skabe tanker selv, og lader være med at indfange og bearbejde tanker der passerer. Jeg skal undlade her at komme med mere spidsfindige udredninger af dette forhold, da det nok vil skabe mere forvirring og usikkerhed end klarhed for mennesker der ikke har arbejdet med sådanne teknikker i forvejen.

Martinus siger: ”Udtrykket, at tømme bevidstheden for tanker er et falsum. Tanken er evigt aktiv, men mere eller mindre bevidst, og mere eller mindre styret af personen selv. At være tankepassiv er at åbne sig for indstrømning af tilfældige psykiske kræfter, hvilket indebærer en fare for at blive psykisk kontrolleret af andre sjæle”. (Thorells referat af samtale med Martinus 16/9 1979).

Man kan måske også sige det på den måde, at ved at være tankeneutral giver man mulighed for at man kan få intuitive tanker og oplevelser.

2.9 Martinus ”ud af kroppen” oplevelser.

Martinus havde et års tid, før han gennemførte sin meditation, for første gang en meget speciel, men ikke ukendt oplevelse, en såkaldt ”ud af kroppen oplevelse”. Martinus var kommet hjem fra kontoret og sad og spiste sin aftensmad. Med et oplevede han

at han stod midt i stuen og så, at han selv stadig sad ved bordet.

Martinus som på dette tidspunkt var helt ukendt med fænomenet, tænkte, at han måske var død. Kort tid efter befandt han sig imidlertid igen i sin krop ved bordet. Martinus blev noget forskrækket over denne mærkelige oplevelse, men efter at han havde fået sin kosmiske bevidsthed, blev han hurtigt klar over, at han efter eget ønske kunne gå ud af sin krop, når han havde lyst til det. Han fortæller om nogle af de første gange han gjorde det, at han så fremmede verdensdele.

I et enkelt tilfælde af denne type oplevelser, fortæller Martinus, at han i en anden verdensdel reddede et menneske fra at blive dræbt af et andet menneske. der listede sig frem med en kølle. Den køllebærende mand blev så forskrækket, da han så Martinus stå på stedet og betragte ham, at han kastede køllen fra sig og flygtede. Denne tildragelse som naturligvis ikke kan dokumenteres fortæller, at Martinus i sine ”ud af kroppen” oplevelser kunne fremstå i en for fysiske sanser synlig form. Man fortæller at Sai Baba i Indien, som lever på nuværende tidspunkt, har evnen til at gøre det samme.

Efter at Martinus havde fået evnen til selv at kunne styre hvornår han ønskede at gå ud af kroppen, praktiserede han kun denne tilstand i meget sjældne tilfælde, og kun for at hjælpe og trøste mennesker. Martinus siger det kan være farligt at forlade sin krop på denne måde. Han kunne se, at det ville ødelægge hans intelligens, og den på det fysiske plan nyterhvervede kosmiske bevidsthed, hvis han fortsatte med sådanne eksperimenter, og det var jo netop hans intelligens og kosmiske bevidsthed som skulle bruges i arbejdet fremover.

Når Martinus bruger ordet intelligens, studser man måske lidt og synes, at det ikke rigtig kan passe, og at det måske mere var hans intellekt der ville tage skade. Jeg tror dog at han har ret, når han bruger ordet intelligens.

Hvis man ser i ”Ordbog over det danske sprog” står der, at ”intelligens er evnen til at erkende, fatte, forstå osv., især med snævrere og mere prægnant betydning: evnen til at opfatte rigtigt (og ofte hurtigt)”.

Hvis man ser i ”Salmonsens konversationsleksikon” står der:

”Intelligens er den individuelle evne til at finde sig tilrette under og tilpasse sig for ny, uvante

forhold. Det behøver ikke at dreje sig om en ny virksomhed, der skal udøves; en kendt virksomhed der skal præsteres under ny, af individet hidtil ikke prøvede forhold kræver også en tilpasning. Jo hurtigere individet finder sig tilrette med de givne forhold, desto intelligenteres siges det at være.”

Med disse sagkyndige sproglige udlægninger ser man klart, at ordet intelligens er den rigtige betegnelse, Martinus bruger om denne evne. Det Martinus her taler om er hans evne til at modtage svar på de spørgsmål, han stiller til det guddommelige ”videnslager”. Han skal derefter omforme (transformere) svarene og de sammenhænge han oplever til en form, som er forståelig for os andre. Vi skal her tænke på, at det Martinus skal forklare os andre, omfatter helt nye begreber som endnu ikke indgår i almindelig sprogbrug og tankegang. Disse begreber skal han give en sproglig forståelig form. Til dette formål var han nødt til at opfinde helt nye, for os forståelige begreber og betegnelser, som han derefter var nødt til at gøre grundigt rede for.

”Ud af kroppen oplevelser” er ikke noget meget sjældent, men opleves fra tid til anden spontant af en del mennesker, der som oftest bliver forskrækkede og angste første gang de har en sådan oplevelse. Oplevelser af denne art er ikke i sig selv et udtryk for en høj åndelig udvikling hos de mennesket, der oplever det, og har heller ikke nogen speciel praktisk betydning i almindelighed, ud over at give anledning til eftertanke, og efterfølgende måske inspiration til udforskning af åndelige spørgsmål.

2.10 Var Martinus oplevelse under meditation en Kundalini-rejsning?

Ved den store åndelige indvielse som Martinus gennemgik, oplevede han skikkelsen Kristus, hvilket var naturligt da Kristus allerede betød meget for ham. Han må på den måde have følt sig mere hjemme i oplevelsen ved at møde sit forbillede. Martinus fortæller om sit forhold til Kristus, at han allerede på et ret tidligt tidspunkt prøvede at finde løsninger på vanskelige forhold, ved at tænke på hvordan Kristus mon ville have reageret i en tilsvarende situation.

Nogle vil måske sige, at Martinus fik en såkaldt

”Kundalini-rejsning” som er en energistrøm der sættes i gang (Se Poul Kastrup: Okkult Leksikon side 115-116, Strubes Forlag 1986). Det er et fænomen som nogle esoteriske retninger beskæftiger sig med som begreb, og i nogle tilfælde søger i praksis. For den uforberedte bevidsthed, er det så stor en belastning for både hjernen og bevidstheden, at mange der provokerer den frem kun opnår at blive sindssyge, og dermed ødelagt for resten af livet. Det blev Martinus ikke. For det første provokerede han den på ingen måde frem, og for det andet havde han den åndelig udvikling der gjorde det muligt at håndtere de enorme energifrigørelser der er knyttet til oplevelsen.

Undersøger man hvad andre højt udviklede mennesker har oplevet ved såkaldte ”Kundalini-rejsninger”, ser man, at disse hvor det er gået godt, har oplevet at få et eller få ”kosmiske glimt” hvori de har set enkelte sider af universets love og sandheder. I andre tilfælde er det som sagt gået så grueligt galt.

I min beskrivelse af Martinus oplevelser under hans meditationer, har jeg kun nævnt de oplevelser, som jeg mener er af betydning for at læseren kan få en fornemmelse af hvad der skete. Detaljerede oplysninger har i praksis ingen betydning for forståelsen af hvad Martinus opnåede ved sine meditationer. Hvis læseren ønsker en mere udførlig beskrivelse af Martinus oplevelser, kan det læses i bogen: ”Martinus erindringer” og den lille bog ”Omkring min missions fødsel” hvor Martinus selv har beskrevet dem og fortolket dem. Meditationer og meditative oplevelser er så individuelle, at detaljerede oplysninger om menneskers oplevelser normalt ikke siger andre mennesker så meget. For den der aldrig har mediteret, og ikke kender mennesker der har mediteret, vil det hele måske virke noget mystisk.

Det skal bemærkes, at det absolut hører til sjældenhederne at mennesker oplever en Kundalini-rejsning under meditation eller på anden måde. Det kan dog forekomme, og i nogle tilfælde i forbindelse med indtagelse af bevidsthedsudvidende stoffer, og oftest går det grueligt galt. Selv for Martinus der var, skal vi sige, ”prædestineret” for oplevelsen, var det som vi skal se nedenfor under ”Bivirkninger”, en overordentlig stor belastning for hans hjerne

at blive gennemstrømmet af så store og specielle energimængder.

Man må sige, at det er muligt at man kan kalde det, der skete med Martinus for en Kundalini-rejsning, som Martinus på sit udviklingsstade var ”kvalificeret” til at gennemgå. Som Martinus har beskrevet oplevelsen, svarer det oplevede i hvert fald til den definition, som Poul Kastrup giver af fænomenet i sin bog ”Okkult Leksikon, Strubes Forlag 1986 side 115.

Der har dog så vidt jeg ved, aldrig været omtalt nogen Kundalini-rejsning med en så vidtgående, og en så permanent bevidsthedsudvidelse, som den Martinus har oplevet. For det efterfølgende er det imidlertid ligegyldigt, om man giver Martinus kosmiske oplevelse betegnelsen ”Kundalini-rejsning”. Jeg har kun nævnt det her for at komme de læsere i møde, som beskæftiger sig med dette begreb.

2.11 Hvad var det for en bog Martinus lånte af Lars Larsen?

Hvad det var for en bog Martinus lånte af Lars Larsen forbliver et mysterium. Martinus vidste ikke hvad den hed, da han senere blev spurgt, og ingen ved det. Martinus leverede den tilbage til Lars Larsen, umiddelbart efter at han havde læst dette ene afsnit som fik ham til at forsøge at meditere.

Lars Larsen skriver (Appendiks A) at han tror han lånte Martinus to bøger, og at det var ”Bhagava Gita” og ”Ved Mesterens fødder”. Jeg har begge disse bøger og har studeret dem begge indgående, men mener ikke at disse to bøger specielt kan animere til meditation. I hvert fald ikke i den form som Martinus gennemførte. Lars Larsen siger dog også, at han selv i samtalen oplyste Martinus om de mest elementære regler for meditation.

Begge disse bøger beskriver, dog på hver sin måde, et menneskes kommunikation med det guddommelige, hvilket må siges at ligge Martinus situation ganske nær. Det skal i øvrigt her bemærkes, at oversætterens bemærkninger i bogen ”Ved Mesterens fødder” er dateret året efter Martinus og Lars Larsens første møde, og kan derfor ikke have været udkommet på det aktuelle tidspunkt. Hvis Lars Larsen skulle have haft den på engelsk, hvilket er muligt, idet Lars Larsen kunne læse engelsk, så ville det ikke have været muligt for Martinus at læse den, da han

ikke kunne læse engelsk. Vi må nok konstatere, at det stadig er uopklaret hvad det var for en bog som Martinus læste.

Måske er det også det bedste, at ingen ved hvad det var for en bog. Det kan ikke udelukkes, at nogle mennesker kan have den opfattelse, at man ved at læse i netop denne bog kunne komme til at opleve det samme, som Martinus oplevede under sin meditation.

En sådan tanke vil naturligvis være ganske forkert, men man kan ikke udelukke, at nogen kunne få en sådan tanke. Måske er det netop derfor, at bogens titel er forsvundet i glemselens hav. Måske har Martinus, af samme årsag, bevidst undladt at fortælle hvad det var for en bog. Mange har prøvet at få Martinus til nøjere at karakterisere forskellige facts om bogen, så det måske ville være muligt at identificere den. Dette gælder også Per Thorell, men Martinus har altid sagt, at han ikke kunne sige noget om det, og ikke kunne give nogen detaljer.

I et notat fra en samtale mellem Martinus og Per Thorell den 12. september 1980 skriver Thorell netop om dette emne:

”Den bog, Martinus lånte af Lars Larsen, forbliver et mysterium. Martinus ved ikke, hvad den hed. Den blev leveret tilbage, og han læste kun afsnittet om meditation. Efter indvielsen holdt en hånd ham tilbage, når han ville læse.”

De eneste facts der kan findes om bogen er, at det var en mindre Teosofisk bog som i 1920 forelå i dansk oversættelse, eller skrevet på dansk. Var det ikke tilfældet ville Martinus ikke have haft mulighed for at læse i den, da han ikke kunne læse fremmede sprog. Bogen skulle efter sigende blandt andet indeholde en udførlig vejledning i at meditere. Oplysningerne findes bl. a. i Erik Gerner Larssons bog ”Martinus. En kort fremstilling af hans barndom og ungdom samt et lille indblik i hans lære” fra 1933.

2.12 Martinus nye muligheder som ”Kosmisk bevidst”.

I det følgende vil jeg betegne Martinus nye tilstand på den måde, at han via sine meditationer fik ”Kosmisk bevidsthed” Det er et udtryk som man i vide esoteriske kredse bruger om en tilstand som den beskrevne.

For at sige det kort, består kosmisk bevidsthed i, at den kosmisk bevidste person har en enormt udviklet intuitionsevne til sin rådighed. Sagt på en anden måde, han har en meget stor intuitionsenergi.

Den nyerhvervede kosmiske bevidsthed udløste for Martinus evnen til at få kontakt med det universelle viden-lager, hvor alt erfaringsmaterialet i universet er opmagasineret. Han fik kontakt med det på de præmisser, at han når som helst han ønskede det, kunne åbne sin bevidsthed og intuitivt hente viden, forståelse og overblik over det han søgte. For Martinus foregik det på den måde, at havde han et spørgsmål han ønskede svar på, stillede han tankemæssigt, eller skal vi sige bevidsthedsmæssigt, dette spørgsmål til det ”guddommelige ophav”. Han fik derefter øjeblikkelig, i sin bevidsthed indplantet det udtømmende svar. Svaret kom ikke som sætninger eller lignende, men som begreber, billeder og sammenhænge, som det så var hans opgave at få transformeret ned på en form, så det kunne videregives i et for menneskene forståeligt sprog. Så vidt jeg forstår, fik han svarene som en indre oplevelse af de ønskede oplysninger. Ikke i sammentrængt isoleret form men som en åbenbaring af emnets fulde sammenhæng med det samlede universelle lovkompleks og funktionsmønster.

Det store problem var jo, at det menneskelige sprog i meget stor udstrækning mangler udtryk, begreber og termer, der svarer til åndelige begreber på det højeste plan. Det var netop på dette område Martinus havde så store vanskeligheder. Han valgte derfor at redegøre for de informationer der kom til ham, ved at udtrykke dem i en kombination af skrift og symboler.

Martinus fik således en kosmisk bevidsthed på ”deltid”, sådan at forstå, at han selv kunne stille sin bevidsthed ind på dette kosmiske bevidsthedsplan når han havde behov for det, og trække sin bevidsthed bort fra dette plan igen, når han havde behov for dette. Han var jo nød til som ”tolk”, at skifte mellem at have sin bevidsthed på det kosmiske plan og på det almenmenneskelige plan.

Det altafgørende for at Martinus kunne udføre den opgave, som skulle være hans gennem hele resten af livet var, at han igennem sin nyerhvervede kosmiske bevidsthed fik direkte kontakt med (adgang til) den kosmiske viden, som man billedlig set kan sige ligger som et tilgængeligt ”bibliotek”. Det er et ”bibliotek” som kun er tilgængeligt for de sjæle, der

er tilstrækkelig åndeligt udviklet til at kunne benytte det. Dette videnlager eller ”bibliotek”, er antagelig det samme som det Rudolf Steiner kalder Akasha kronikken.

2.13 Var det fordi Martinus var utrolig heldig ved netop at vælge at meditere på dette tidspunkt, efter denne bog, og på den måde han gjorde, at han fik kosmisk bevidsthed?

Havde han ikke fået kosmisk bevidsthed, hvis han havde gjort noget andet end netop det han gjorde?

Man kan nu spørge sig selv, om den omstændighed, at Martinus tilfældigvis forsøgte på at meditere som han gjorde, var den situation der nødvendigvis skulle til for at han kunne opnå de evner og den indsigt som han fik? Hvis han nu ikke havde mediteret, var han så ikke blevet den person som han udviklede sig til? Hertil må man nok sige, at det var han helt sikkert blevet. Man må forstå, at menneskehedens udvikling ikke er baseret på tilfældigheder. Hvis han ikke havde mediteret, ville han have fået sin indsigt på en anden måde. Der er ikke kun én vej der fører til målet, der er mange, men de er ikke alle lige lange. Dette udsagn er naturligvis en erkendelsessag, og ikke noget der kan føres videnskabeligt bevis for, i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt.

Skeptikeren vil nok sige, at det hele blot var noget hokus pokus, noget rent vrøvl, opfundet for at Martinus kunne skaffe sig en autoriserende platform for det han udtænkte, og som han ønskede at få sine medmennesker til at tro på. Martinus var fuldt ud klar over, at sådanne holdninger kunne og ville forekomme. Han skrev derfor den lille bog ”Omkring min missions fødsel”. Heri diskuterer han også denne problemstilling.

Martinus siger, at han selv som person, egentlig er ganske ligegyldig, men det væsentlige er, at han har været ude for en begivenhed (har haft en oplevelse) med efterfølgende virkninger af en art, som dem man i bibelen kalder ”åbenbaringer” (i dette tilfælde må man nok kalde det et kontinuert åbenbaringsforløb). Han siger at han har fået til opgave at påvise, at dette ”kontinuerte kosmiske udviklingsforløb” som menneskene og alt levende gennemløber, ikke er noget mirakuløst eller en tilfældighed, ikke er noget mysterium, men er en absolut nøgtern overskuelig

realitet, baseret på den højeste guddommelige intelligens, og som kan gøres begribelig for forstanden, og gøres til genstand for en form for analyse. I nævnte bog giver Martinus, som jeg har påpeget ovenfor, også yderligere oplysninger om sine oplevelser under meditationen.

2.14 Martinus redegørelse for hvad kosmisk bevidsthed er, hvad der kræves for at opnå denne tilstand og hvad det indebærer.

Martinus har i sit syvbinds værk Livets Bog gjort rede for, hvad kosmisk bevidsthed er. I 1. bind i afsnittene 192 til 210 gør Martinus i korte træk rede for de energier, der ligger til grund for udviklingen af kosmisk bevidsthed og den kosmiske bevidstheds natur. Læg mærke til at Martinus ligestiller begreberne kosmisk bevidsthed med kosmisk klarsyn.

202. Ligesom Intuitionen begynder at gøre sig gældende i den fremskredne Kunstners eller Forfatters Bevidsthed, saaledes begynder den ogsaa at gøre sig gældende i den fremskredne Videnskabsmands eller Forskers Bevidsthed. Naar han naar saa langt frem i sin Forskning, at han begynder at arbejde med saa rene Aandsproblemer, at de bestaar af Kærlighedsenergi, da kommer han ogsaa i Inspirations- eller Ekstasetilstand og faar derved gennem Intuitionen Adgang til Aands- eller Erindringsmaterialer, der ligger udenfor hans vaagne Bevidsthed. Intuitionen viser sig da her som smaa Glimt eller Brudstykker af absolut Viden, og disse Glimt bliver saaledes Begyndelsen til „kosmisk Klarsyn”.

203. Som tidligere nævnt kan man ikke med Intelligenslegemet alene sanse eller udnytte sine allerhøjeste Aandsindringer eller Erindringer bestaaende af den allerhøjeste Følelses- og Intelligensenergi i harmoniseret Form. Disse Erindringer kan kun sanses og udnyttes i Kraft af Intuitionslegemet. Medens Individet mere eller mindre er bevidst i sine i Kraft af Intelligenslegemet i Form af Ræsonnering eller Tænkning foretagne Omflytninger af de almindelige Syns- og Hørefornemmelserindringer og samtidig har disse under Villiens Kontrol, saa er de i Kraft af Intuitionslegemet foretagne Sansninger og Udnyttelser af de højere Aandsindringer endnu ikke hos

Jordmennesket under dets bevidste Kontrol og forekommer ikke permanent, men kun i saadanne Øjeblikke, hvor intet Indgreb af Tyngdeenergien, hvilket vil sige det samme som intet Indgreb af lavere Tendenser, finder Sted i det paagældende Individets Bevidsthed. I saadanne Øjeblikke kan Individet i Kraft af sit Intuitionslegeme komme i Kontakt med sit højeste Erindringsmateriale. Dette vil altsaa igen sige, at Individet i saadanne Øjeblikke bliver i Stand til, om end endnu i ubevidst Form og saaledes alene i Kraft af Tiltræknings- og Frastødningsloven, at kunne udnytte sine virkelige højeste Aandserindringer til Fordel for Genkendelsesevnenes Udstrækning til Genkendelse af nye højeste Aandsoplevelser, hvilken Genkendelse igen er det samme som „kosmisk Bevidsthed” eller „Klarsyn”, samtidigt med at det naturligt ogsaa faar Evne til at udnytte samme høje Erindringsmateriale til Fordel for Skabelsen af nye Aandsbilledformationer og saaledes faar forøget sine Skabeevner. Da selv de fremskredne Jordmennesker endnu hovedsageligt befinder sig i de fysiske Fornemmelseserindringsfunktioner, hvilket vil sige de mindre fremskredne Intelligens- og Følelsesfunktioner, og kun momentvis befinder sig i den rene Kærlighedsfunktion, og Intuitionsfunktionen kun kan finde Sted under denne, bliver Intuitionsoplevelserne saaledes tilsvarende momentvis. Naar Individets Følelseslegemsfoster naar at blive saa udviklet, at det kan bære dets Dagsbevidsthed og ikke længere udgør et Fosterlegeme, da bliver Individet permanent i sin Kærlighedsfunktion og saaledes ogsaa permanent i sin Intuitionsfunktion, der derved kommer under Villiens Kontrol, paa samme Maade som Intelligensfunktionen allerede nu er det hos Jordmennesket.

204. Med Tilegnelsen af den permanente Intuitionsfunktion er Individet altsaa naaet saa langt i sin Udvikling, at det skal til at begynde bevidst at færdes med samme Lethed i de aandelige Sfærer som den, med hvilken de ellers kun plejer at kunne bevæge sig i de fysiske Regioner. Og gennem denne nye kosmiske Bevidsthedstilstand begynder Verdensaltet at aabenbare sit store Mysterium for dens Indehaver. Da denne Tilstand altid udløser sin Begyndelse med en voldsom

Ekstase for det paagældende Individ, hvorefter det forbliver permanent bevidst i den kosmiske Verden, har vi her i Livets Bog udtrykt nævnte Tilstand under Begrebet „Den store Fødsel”, som vi altsaa i senere Kapitler nærmere skal lære at kende.

205. Selv om Intuitionsfunktionen hos det fremskredne Jordmenneske endnu kun er momentvis og udenfor dets Villiekontrol, spiller nævnte Funktion allerede en synlig Rolle i det paagældende Væsens daglige Bevidsthedsliv og sætter sit Præg paa dets Manifestationer.

Som før nævnt oplever Jordmennesket ikke selve Intuitionsfunktionen, men kun dens Resultater. Disse kan fremtræde dels som ufejlbarlig „Øjeblikkelig Viden” og udgør da en ubevidst Udnyttelse af Individets allerhøjeste Aands- eller Erindringsmateriale til Fordel for Genkendelsesevnen, og dels som færdige Idematerialer til helt nye Tankebilledformationer og disses videre Transformation til Tyngdeenergien eller den fysiske Materie, og bliver da udgørende en Intuitionsudnyttelse af Individets allerhøjeste Aands- eller Erindringsmateriale til Fordel for dets Skabeevne.

206. Da Intuitionsfunktionen hos Jordmennesket som nævnt finder Sted udenfor dets Villiekontrol og kun fremtræder momentvis, hvilket i dette Tilfælde vil sige i Individets tilfældige Ekstase eller Inspirationsøjeblikke, kan den Viden, som gennem samme Funktion opstaar i Individets Bevidsthed, saaledes ikke blive nogen permanent sammenhængende Viden i saa stor Udstrækning, at den virkelige og evige Sandhed, hvilket vil sige Livets største Analyser eller Problemer, totalt blottes, men derimod kun en Blottelse af disse Problemer med Afbrydelser, der i Antal jo vil svare til Afbrydelserne i Individets Ekstase eller Inspirationstilstand. Før denne Tilstand bliver permanent, kan Individet saaledes ikke gennem sin Intuition faa nogen som helst færdigudarbejdet sammenhængende kosmisk Viden, men kun denne Viden i Brudstykker. Dette vil altsaa igen sige, at ethvert Individ, der ikke har gennemgaaet den store Fødsel, ikke kan faa noget permanent kosmisk Syn, men kun kosmiske Glimt af de evige Realiteter.

207. Men da denne højeste Viden gennem Jordmenneskets Selvolevelse saaledes kun kan fremtræde brudstykkemæssigt, kan den undertiden i saadanne Tilfælde, hvor det paagældende Individ i sin Tilstand udenfor Ekstasen eller Intuitionen endnu har Rester af lavere Tendenser i sin Bevidsthed, saasom Ærgerrighed, Uærlighed, Magtbegær o. s. v., blive af uheldig Natur, idet Individet da iklæder Brudstykkerne af den virkelige Viden lavere Følelses- eller Intelligensmaterier, der vil være af en mere eller mindre usandfærdig Natur, alt eftersom nævnte Natur i det givne Tilfælde vil være mere eller mindre fordelagtig for dets egen Prestige eller Tilfredsstillelse af dets lavere Begær. En saadan Manifestation kan endog i visse Tilfælde finde Sted, uden at det paagældende Individ er helt bevidst i denne dets Forurening af Lyset, idet det ved fejlagtig Selverkendelse ubevidst har selvsugeret sig til ikke at kunne se Urenheden, der da fremtræder for det under et Skin af Sandhed. Saadanne Individuer bliver let Fanatikere og Ophav til fanatiske Bevægelser og Sekter.

208. En for tidlig Opnaelse af de kosmiske Glimt, hvilket vil sige en Opnaelse af disse før Individets moralske Standard er fundamentalt underbygget, vil saaledes være meget uheldig, og kan heldigvis ogsaa kun opnaas eller finde Sted paa en eller anden unaturlig Maade og i en meget begrænset Form eller som et Slags Surrogat i Forhold til de virkelige Glimt. Det absolut ufejlbarlige Klarsyn kan kun opnaas ved Udrensning af Bevidstheden af lavere Tendenser saasom Ærgerrighed, Hovmod, Intolerance, Magtsyge, Uærlighed o. s.-v. Disse Realiteters Bekæmpelse er den uundgaaelige Pris, med hvilken det fundamentale kosmiske Klarsyn maa betales. Nævnte Bekæmpelse gør jo Væsenerne „rene af Hjertet” og er saaledes den naturlige og ægte Træning eller Vej til det guddommelige Syn. Enhver Form for Træning, som ikke er identisk med ovennævnte Bekæmpelse, bliver altsaa identisk med en uægte Træning eller kunstig Vej og kan i heldigste Tilfælde lade de paagældende Væsener komme i Berøring med nogle af de kosmiske Energier. Men da de i dette Tilfælde jo ikke har gennemgaaet den tilstrækkelige Moraludvikling, er deres aandelige Legemer endnu for spæde, for

denne Berøring. De paagældende Væsener kommer derved til aandeligt at forløfte sig, bliver til aandelige Krøblinge, hvilken Tilstand uundgaaelig afføder Fanatisme, der igen i værste Tilfælde kan have Aandssvaghed, eller Sindssyge til Følge. Og Individet møder saaledes her ”Tærskelens Vogter” i Form af dets egen ufærdige Natur. Ingen kan saaledes komme til at „se Gud” uden „de rene af Hjertet”. Vi vil derfor her i Livets Bog heller ikke under nogen som helst Form opmuntre til kunstig Træning, men udelukkende kun vise Vejen gennem Moralens. Thi med den fundamentale Moraludvikling kommer de kosmiske Evner ganske af sig selv, paa en naturlig Maade i deres ufejlbarlige Kraft og Styrke og uden nogen som helst Fare eller Risiko for Individet.

209. Naar Intuitionsfunktionen hos Jordmennesket finder Sted ubevidst, og Resultaterne heraf derfor forekommer som færdige Ideer og Planer, saa skyldes det den Omstændighed, at nævnte Funktion hovedsagelig bestaar i at sanse og udnytte Erindringsmateriale, der for Individet for længst er glemt og som derfor udgør en Besiddelse, det ikke er bevidst i. For at være bevidst i sine Erindringer, hvilket vil sige, for at kunne huske sine Oplevelser kræves der ogsaa et Legeme. Dette Legeme bliver her i Livets Bog senere beskrevet som „Hukommelses-” eller „Salighedslegemet”. Da dette Legeme hos Jordmennesket næsten kun fremtræder i latent Form, bliver Jordmenneskets „Huskeevne” saaledes tilsvarende latent. Det er derfor kun en ganske lille Brøkdelt af dets Erindringsmateriale, det er bevidst i. Dets Oplevelser gaar saaledes forholdsvis hurtigt i „Glemmebogen”. Kun de mest grove og robuste Oplevelser, hvilket vil sige Oplevelser, der enten i Behag eller Ubehag har gjort dybest eller stærkest Indtryk paa Individet, kan bevares gennem Aartier. Mindre Oplevelser derimod glemmes i Løbet af Timer, ja endog undertiden i Løbet af Minutter eller Sekunder. Her maa vi huske paa, at det levende Væsen i Følge senere Analyser og Afsnit i Livets Bog udgør en evig Realitet og som saadan rummer i sin Bevidsthed en umaadelig Sum af Erindringer herom. Denne samlede Sum af Erindringer

udgør igen for det paagældende Væsen en Realitet, der i Livets Bog bliver beskrevet under Udtrykket „Den indre Verden”. Denne indre Verdens Detailler vil udelukkende bestaa af Spejlbilleder eller Erindringer af det paagældende Individets samlede Oplevelser gennem flere Udviklingsspiraler.

Med Martinus egen ovenfor viste redegørelse for de betingelser der skal være opfyldt for at opnå kosmisk bevidsthed, får vi en mulighed for, med de begrænsninger der ligger i vores udviklingstrin, at danne os en mening om hvorvidt det Martinus siger, nemlig at han selv fik kosmisk bevidsthed, er en mulig realitet. Det betyder nemlig, at han selv skulle have en sådan høj udvikling, at han opfyldte de angivne nødvendige betingelser for at havde kosmisk bevidsthed. Det betyder i hvert fald, at hvis vi finder at Martinus udviste ”dårlige” menneskelige egenskaber gennem sit liv, må man med rette stille spørgsmålstegn ved, om han havde kosmisk bevidsthed. Det vil vi få at se, og blive beroliget, i de efterfølgende afsnit af bogen.

2.15 ”Bivirkningerne”, de lav astrale evner som Martinus fik da han fik kosmisk bevidsthed.

De stærke oplevelser som Martinus havde haft under sine meditationer havde belastet hans hjerne så meget, at han i den første tid led meget af hovedpine. Han bad til det guddommelige om at måtte blive fri for smerterne. Smerterne forsvandt og det ændrede sig til en varm behagelig fornemmelse ned ad ryggen.

Som tidligere nævnt havde Martinus anskaffet et klaver, fordi han ønskede at kunne spille. Efter at han havde fået kosmisk bevidsthed oplevede han, at når han havde spillet på klaveret, var det i begyndelsen umuligt for ham efterfølgende at samle sin bevidsthed om kosmiske udredninger. Dette fortæller noget om den belastning indvielsen havde udsat hans hjerne for.

Samtidig med at Martinus havde fået kosmisk bevidsthed, fik han også udvidet sine clairvoyante evner. Han havde til at begynde med vanskeligt ved at håndtere disse evner. Disse clairvoyante evner betegner Martinus som ”lavpsykiske” evner.

Som bieffekter ved erhvervelsen af den kosmiske bevidsthed oplevede han bl. a., at han blev overordentlig følsom for andre menneskers udstråling. Især syge mennesker påvirkede ham stærkt. Led mennesket af en sygdom, erkendt eller ikke erkendt, kunne Martinus straks mærke det på sin egen krop, og han led så meget derved, at han sommetider var ved at besvime. Det var specielt galt, når han kørte i sporvogn med mange passagerer, samt når han var i biografen eller på andre steder, hvor mange mennesker var samlede. Han var i sådanne tilfælde straks klar over, hvad hvert enkelt menneske fejlede. En gang hvor han kørte i en sporvogn med mange passagerer blev han utilpas, og blev anklaget for at være beruset. Han blev sat af sporvognen, hvorefter han besvimed og faldt ned i en kælderskakt der førte ned til et kælderlokale fra fortovet. To unge mennesker hjalp ham op igen. Heldigvis var han ikke kommet til skade.

Martinus gjorde alt hvad han kunne for at dæmpe denne ”overfølsomhed”, og efterhånden lykkedes det også.

Sådanne fænomener som Martinus her beskriver er almindeligt kendt af clairvoyante mennesker. Clairvoyante mennesker har i nogen grad evne til at opleve hvad andre mennesker fejler, men at være clairvoyant har i sig selv ikke noget med kosmisk bevidsthed at gøre.

Martinus kunne også se andre menneskers aura (et lysområde af forskellige farver lys der omgiver legemet). Han kunne ligeledes se sin egen aura, når han spadserede om natten. Auraen lyste ned på jorden omkring ham i en cirkel. Engang hvor han sad og talte med Lars Larsen, opdagede Martinus at han nu sad og så på Lars Larsens skelet, som om Larsen slet ikke bestod af andet.

Disse former for ”overfølsomhed” fortog sig dog med tiden, så han ikke havde så stor gene af dem. Han kunne dog stadig når han ønskede det udnytte disse sanser.

Da han fik kosmisk bevidsthed, fik han også evnen til at opleve hændelser andre steder, end hvor han selv fysisk var tilstede. Han fortæller på lydbåndet, at han en gang hvor han havde sat sig for at meditere pludselig, fra oven, så en stor by i strålende solskin beliggende i et ørkenlignende landskab. Martinus vidste ikke hvad det var for en by. Senere fandt

han ud af at det var Damaskus. Han opdagede det ved, at han så et billede af denne by i en bog og kunne genkende den på billedet, ved at han så nogle bygninger som han genkendte.

En anden gang oplevede han Jerusalem. Her så Martinus den ager som blev købt for Judas penge.

Man kan sige at det var en form for ”ud af kroppen” tilstand, som Martinus af og til også oplevede inden han fik kosmisk bevidsthed, f. eks. da han reddede en indfødt fra at blive angrebet af en køllebevæbnet person. Det er det også, men den store forskel ligger i, at Martinus nu selv kan bestemme hvornår han ønsker sådan en tilstand effektueret, og hvor han ønsker at befinde sig, åndeligt set. Han kunne sandsynligvis også selv vælge, om han på det valgte sted skulle være fysisk synlig eller ikke.

Et eksempel herpå var, at han kunne fortælle folk hvad de havde oplevet, uden at de selv havde nævnt noget om det til ham.

Hans stærkt udviklede intuitionsevne kom også klart til syne, da han efter første gang han blev præsenteret for Erik Gerner Larsson, var fuldstændig sikker på, det var forudbestemt, at Gerner Larsson skulle være hans sekretær, endskønt han ikke umiddelbart udviste noget der gav anledning til at tro dette. Martinus så det ved at fornemme, at Erik havde en række ikke synlige anlæg der bekræftede dette.

Martinus havde så vidt jeg kan se af mit kildemateriale, også evnen til ”at kunne helbrede”. Det skal forstås på den måde, at han kunne se hvad mennesker fejlede og kunne gå i forbøn for dem hos det guddommelige. Det var dog noget Martinus meget sjældent benyttede sig af, fordi han samtidig kunne se den store sammenhæng mellem menneskers sygdomme og deres karma. Der er dog flere eksempler på at han har hjulpet mennesker, og hvor det er helt klart at bedringen ikke skyldtes tilfældigheder.

I andre tilfælde, hvor menneskers sygdom havde meget stærke karmatiske årsager, ville Martinus ikke gå ind og gøre noget. I sådanne tilfælde sagde Martinus, at det var en sag mellem det guddommelige og dette menneske, og sådanne forhold skal man ikke blande sig i. En sådan holdning og udtalelse fra Martinus har vi i Bertil Ekstrøms fortælling om Martinus, i bogen ”Martinus som vi husker ham”. Det drejer sig her om situationen, hvor Withus lå for døden. Her skriver Bertil Ekstrøm:

”Et par år senere blev Withus igen indlagt med kræft, men denne gang greb Martinus ikke ind. Motiveringen var den, at man ikke på denne måde skal søge at gribe ind mod en karmabølge, der så voldsomt trænger sig på, fordi man derved, kosmisk set, ikke hjælper den syge. Withus gik bort nogen tid derefter.”.

De nye evner Martinus havde fået da han fik kosmisk bevidsthed, brugte han udelukkende til at fremstille sin kosmologi ”sine kosmiske analyser” så forståelige og fyldestgørende som muligt, samt på den bedste måde at hjælpe og vejlede mennesker der henvendte sig til ham.

Martinus oplevede som vi kan se, at han fik mange nye muligheder. Han kunne være fysisk og ikke fysisk tilstede hvor som helst, og som vi har set, kunne han redde mennesker. Han kunne se og mærke andre menneskers fysiske tilstand, idet han kunne mærke hvad de fejlede, og flere andre ting.

Han kunne også umiddelbart få svar på alle de åndelige, eller skal vi sige kosmiske, spørgsmål som han stillede. Han var lidt i vildrede med, hvad han skulle bruge af alle disse muligheder.

Han bad til Gud og fik et svar der oplyste ham om, at han helt og holdent skulle hellige sig et arbejde med at nedskrive de oplysninger, han fik omkring universet og åndsvidenskaben. Han skulle fortolke og nedskrive de kosmiske love. På denne måde ville han være til størst gavn og glæde for mennesker. Det er det der i sin afsluttede form er blevet til Martinus kosmologi med fællesbetegnelsen ”Det Tredie Testamente”.

Han måtte ikke arbejde med de andre sider af sin bevidsthed, fordi det ville nedtone hans intelligens, da følelsesenergien ville vokse sig uforholdsmæssig stor og skygge for intelligensen. Det var derfor Martinus ikke brugte disse evner, selv om han var i besiddelse af dem.

2.16 Martinus fik en klar forståelse af hvad han skulle bruge sin kosmiske bevidsthed til.

Efter Martinus fik kosmisk bevidsthed blev han og Lars Larsen uadskillelige venner i en årrække. Lars Larsen og Martinus samarbejdede på den måde, at Martinus præsenterede Lars Larsen for de kosmiske analyser, som han nu begyndte at udarbejde.

Lars Larsen kunne så på grund af sin store viden og indsigt i åndelige anliggender stille vigtige spørgsmål, som Martinus så besvarede. Martinus sagde, at Lars Larsen på en måde blev et talerør for, hvad menneskeheden havde af åndelige spørgsmål.

Martinus siger selv på båndoptagelsen, at han netop på grund af sine samtaler og diskussioner med Lars Larsen fik skærpet sin måde at præsentere sin viden på, fordi Lars Larsen ikke i samtalerne ville acceptere Martinus forklaringer, før de var formuleret sådan, at de var helt ”skudsikre”. Martinus siger her at Lars Larsen var umådelig stædig, indtil alt var fremstillet helt klart. Denne stædighed var netop til stor gavn for Martinus i hans videre arbejde. For så vidste han hvor kritisk menneskene ville se på hans budskab. Lars Larsen havde med sin store viden netop mulighed for at fortælle Martinus, hvad menneskeheden havde brug for, og stille sådanne vigtige spørgsmål, som der var brug for at få belyst. Martinus sagde, at han af det guddommelige var blevet ført sammen med Lars Larsen, for at Lars Larsen kunne være den model på den jordiske menneskeheds nuværende intellektuelle niveau, der skulle danne grundlaget for den form, som hans arbejde, ”Livets Bog”, skulle have, så den derved kunne blive tilgængelig for den nuværende og kommende menneskehed som hjælp og vejledning.

Martinus var klar over, at den åndelige viden som han nu kunne øse af, var bestemt for hele menneskeheden, og at den derfor måtte udkomme i bogform.

Dette gav Martinus visse problemer, for han havde i begyndelsen vanskeligheder med at skrive flydende og overskueligt. Han prøvede først at få Lars Larsen, som i forvejen var skribent, til at nedskrive svarene på de spørgsmål, som Lars Larsen selv stillede Martinus. Martinus ville fortælle og forklare, og Lars Larsen skulle så nedskrive det som Martinus forklarede. Lars Larsen fastslog dog med det samme, at det var Martinus selv der skulle skrive bogen. Inderst inde følte Martinus også, at han selv måtte skrive, og at han nok ville kunne lære at skrive bøger. Han købte derfor en skrivemaskine og gik i gang.

Man skal ikke underkende Martinus problem, for udover at skulle mestre sproget, skulle han også gøre rede for et overordentlig vanskeligt stof, som der endnu ikke fandtes ord og begreber for. Martinus

måtte selv udtænke disse ord og begreber, gøre dem forståelige, og gøre rede for dem.

Lars Larsen arbejdede hårdt gennem de første år sammen med Martinus for at lære Martinus at skrive et godt og let læseligt dansk. Til at begynde med skrev Martinus alt for lange sætninger. Dette fænomen er jo meget almindeligt når man er begynder, og han måtte arbejde hårdt for at opnå den nødvendige færdighed i at udforme sproget. Han sagde, at først efter 7 års arbejde med at skrive, var han rigtigt moden til at skrive bøger. Inden da måtte han skrive teksten om og om igen.

2.17 Martinus bliver vegetar.

Martinus siger, at han i den første tid gennemgik en form for ”udrensning”. Han havde gennem de første 30 år af sit liv spist kød som de fleste andre mennesker. Han blev nu klar over at han skulle søge at få besked på hvad der var godt, og hvad han skulle ændre på sin levevis. Han bad til Gud og stillede forskellige spørgsmål. Herved fik han klaring på hvad det var vigtigt at ændre.

Martinus havde aldrig brudt sig om at spise kød. Han var som barn blevet konfronteret med slagtinger og følte at det var forfærdeligt at dyrene skulle dø. Han så dem som ligeværdige sjæle der blev berøvet muligheden for at leve, og muligheden for at lære på det fysiske plan. Han havde dog altid fået at vide, at man ikke kunne leve uden at spise kød.

Han blev via sin nye indsigt klar over, at det var rigtigst ikke at spise kød. Han var dog også klar over, at man ikke sådan fra den ene dag til den anden kunne holde op med at spise kød. Han nedtrappede derfor kødspisningen over en periode på nogle få måneder. Han blev klar over, at dette skridt var meget vigtigt for at han fuldt ud kunne udnytte sine nye evner.

Han blev også klar over, at det var vigtigt at undlade at ryge og drikke alkohol, men det havde han aldrig gjort, så det var ikke noget problem for ham. På det tidspunkt var der ikke mange mennesker der var vegetarer, så han havde lidt problemer i starten. Han spiste jo på et pensionat, og han måtte derfor nøjes med at spise sovs og kartofler når de andre fik kød.

2.18 Kristus har altid været Martinus forbillede.

Vi husker at Martinus fik sin kosmiske bevidsthed knyttet til en oplevelse af, at Kristus gik ind i ham, så han følte sig forenet med Kristus på denne måde. Dette var ikke nogen overraskelse for ham, da han altid havde følt sig nær knyttet til Kristus-skikkelsen.

Martinus havde helt fra barn haft Kristus som sit forbillede. Når der opstod en situation, hvor han var lidt tvivlrådig om, hvad han skulle gøre og sige, tænke han altid på hvad Kristus ville have gjort i sådan en situation, og så havde han svaret med det samme. Som årene gik pointerede Martinus mere og mere tydeligt, at det han meddelte i sin kosmologi, var en videreførelse af den kærlighedsreligion, som Kristus havde indstiftet i sin tid på jorden. Det var egentlig en redegørelse for denne kontinuitet, som Martinus ville gøre klart i det ufuldendte manuskript, der lå uudgivet ved Martinus død. Martinus så dog indholdet af ”Det Nye Testamente” på en helt anden måde end den, som den autoriserede kirke ser på det.

2.19 Med den nyerhvervede kosmiske bevidsthed fik Martinus et klart mål med sit liv.

Med den erhvervede kosmiske bevidsthed stod det nu Martinus klart, hvad der skulle være hans livs store opgave.

Martinus blev ikke ”et nyt menneske”. Han var stadig det samme menneske, som vi har set i foregående afsnit, karakteristisk ved sin udprægede kærlige karakter, sin ultimative kærlighed til alt levende. Med sin kosmiske bevidsthed fik han nu ubegrænsede muligheder for at se og forstå den store kosmiske sammenhæng og de kosmiske love, som de er udformet og styres af det guddommelige. Denne sin nyerhvervede viden skulle Martinus transformere fra det høje kosmisk plans begrebsverden, hvori han modtog den, og ned på et niveau således, at det kan forstås af den almindelige menneskehed, som ikke endnu har fået kosmisk bevidsthed.

Martinus siger, og det indgår som et vigtigt led i hans kosmologi, at alle mennesker vil opnå at få kosmisk bevidsthed, men det vil tage endnu mange år (omkring 3000 år) før menneskene er i besiddelse af så høj en udvikling, at de vil være modne til dette. Modenheden er specielt bestemt

af hvor langt deres kærlighedsevne er udviklet. Kærlighedsevnen der tænkes på, er kærlighed til alt levende uden undtagelser, ikke specielt i relation til nære pårørende eller til mennesker i almindelighed, men til alt levende.

Med det Martinus siger, kan vi klart se, at straks da han fik kosmisk bevidsthed var han klar over, at han havde fået en helt speciel evne som ingen andre i øjeblikket besidder, men han ser ikke sig selv som noget specielt ”stort” i forhold til andre mennesker på grund af dette, men naturligvis nok betydningsfuld for menneskehedens udviklingsproces. Han siger jo netop, at alle vil få denne evne, det er kun et spørgsmål om tid.

Det er indlysende, at den opgave som Martinus påtog sig, var af formidable dimensioner. Det han havde til opgave at formulere, så det er forståeligt for menneskehedens, stillede ikke kun krav om evnen til at kunne skrive og formulere sig i almindelighed. Netop denne opgave omfattede også i særdeleshed evnen til at formulere helt nye begreber, der endnu ikke findes i sproget. Disse begreber skulle Martinus formulere på en for mennesker forståelig form. Begreber der dækker de specielle sider og sammenhænge af de kosmiske love.

Martinus så klart problemerne. Han valgte i første omgang at udtrykke det nye i form af symbolbilleder som han tegnede, for derefter at forsøge at forklare symbolerne sprogligt. Hvordan dette forløb skal vi se i efterfølgende afsnit.

Når jeg siger at Martinus ikke følte sig som noget ”stort” i forhold til andre mennesker skal det forstås således, at han trods sit højt udviklede åndelige stade, ikke i den forstand følte sig højt hævet over andre mennesker. En følelse som ikke ville være i overensstemmelse med hans alkærlige væremåde. Det indebærer naturligvis ikke, at han var i tvivl om sin åndelige stade og opgave i denne inkarnation. Den blev han meget hurtig klar over, da han fik kosmisk bevidsthed. Dette kan vi klart se, når vi (i appendiks A) læser Lars Larsens (Nibelvangs) beretning om Martinus i årene efter, at han fik kosmisk bevidsthed. Nibelvang lægger her helt klart for dagen at Martinus til fulde ser sin opgave som formidler af den kosmiske viden.

Martinus gjorde en stor indsats for at holde ”en lav profil”, d.v.s. ikke lade sig mærke med at han havde fuldt overblik over sin status som den, der

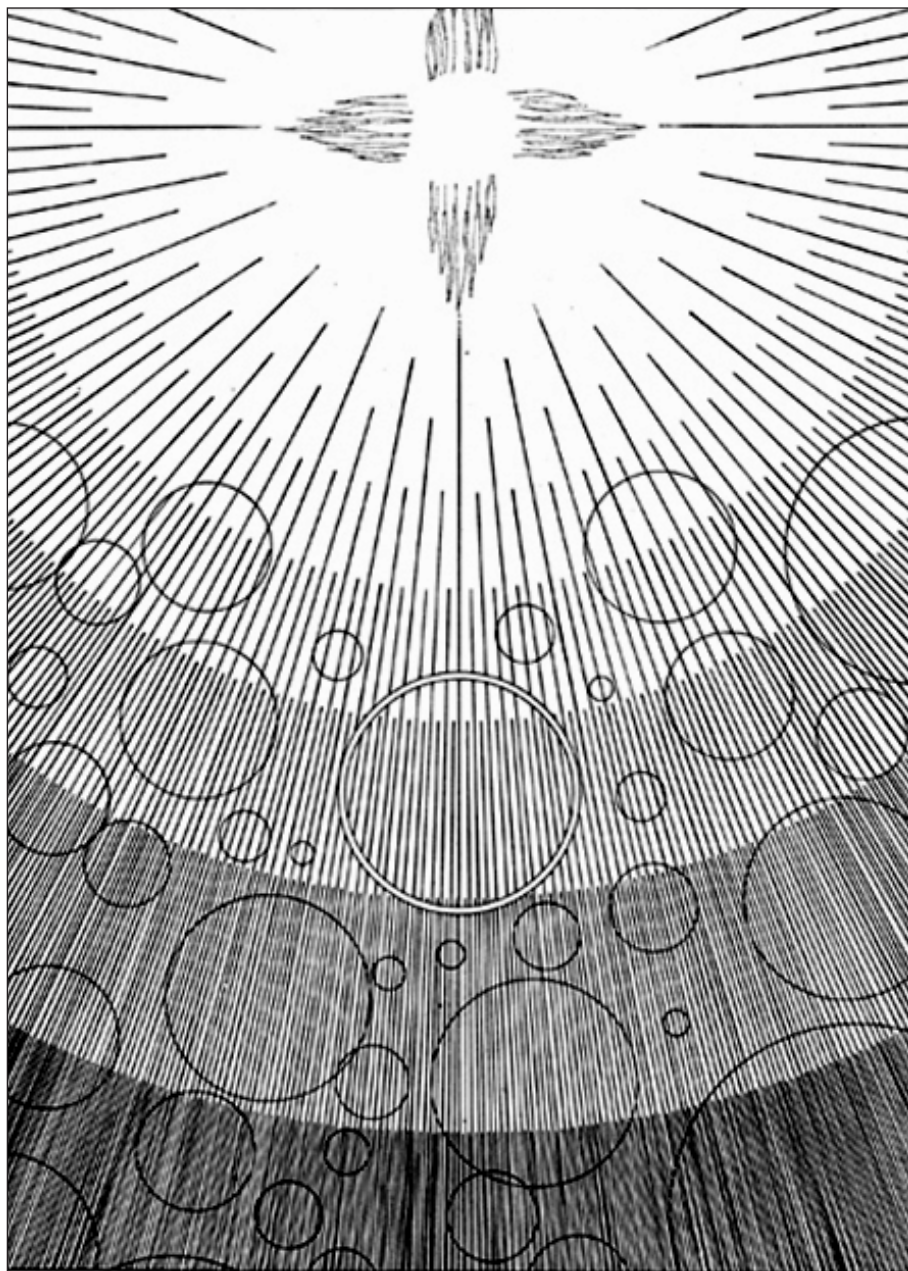
skulle videreføre det arbejde, som Kristus havde påbegyndt for omkring 2000 år siden.

Han neddæmpede alle der ytrede noget i den retning, også Lars Larsen. Dette fremgår tydelig af Lars Nibelvangs beretning. Det var uden tvivl også årsagen til, at Nibelvang undlod at udgive sit manuskript, som vi kan læse i appendiks A. Når vi læser det kan vi også nok forstå det, fordi Nibelvang

heri klart siger, hvordan såvel Martinus som han selv opfatter Martinus. Hvis dette var kommet frem på det helt indledende stadie i Martinus arbejdsår, ville Mennesker straks have udråbt Martinus som en charlatan. Det er noget helt andet på nuværende tidspunkt, hvor vi har Martinus samlede kosmologi at studere. Det er først nu muligt at se sandheden i dette udsagn.

2.7 - På trappen der førte fra stueetagen og op til Martinus lejlighed på 1. sal på Mariendalsvej er der et vindue, og her havde Martinus denne kopi af Thorvaldsens kristusfigur stående i vindueskarmen - et

2.8 - Martinus begyndte med at tegne symboler der i symbolform skulle beskrive det han ville meddele menneskene.

Her ses et af de første symboler han fremstillede: Symbol nr. 2. Skabeprincipets impulser. - cm

© Martinus Institut.